

The Role of Jain-Grammatical Literature in the Development of the Tamil Language

Dr S. Senthur Pandian, Social Activist, Madurai, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9156-0411>

DOI: [10.5281/zenodo.6620695](https://doi.org/10.5281/zenodo.6620695)

Abstract

Grammatical literature is the most conducive text that helped the development of the Tamil language. Grammatical literature is essential for the development of not only Tamil but all languages. Grammatical literature is the base for all types of genres. The development of the grammatically significant structures in the Tamil Language has an astonishing chronology. Similarly, the contribution of grammatical literature got its development from Jain monks. The role of Jainism in the development of the Tamil language and the development of a language is very significant to consider and evaluate. The hard intellectual work done by the Jain Religion for the development of the Tamil language and the people is immense. Hence, the article studies the role of Jain-grammatical literature in the development of the Tamil Language.

Keywords: Jain, Grammatical literature, Development, Tamil, Language, Four categories.

References

- [1] A.Ekambaranathan, Development of Jainism during the Chola Rule, Jain Research Center, Chennai – 79, 1998.
- [2] Kodumudi Shanmugam, Vijayamangalam Mukkadai, 1975.
- [3] Nadana Kasinathan Ma. Chandramoorthy, Trace of Jainism, Manickavasagar Publication, Chennai-20, 2005.
- [4] Mailai Seeni Venkatasamy, Jainism in Tamil, Siva Siddhanta Publication, Chennai, 1970.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு சமண-இலக்கண இலக்கியத்தின் பங்குப்பற்றி – ஓர் ஆய்வு

முனைவர் சே.செந்தூர் பாண்டியன், சமூக ஆர்வலர், மதுரை, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID:<https://orcid.org/0000-0002-9156-0411>

DOI:

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு மிக உறுதுணையாக இருப்பது இலக்கண – இலக்கியங்கள் மட்டுமே.தமிழ்மொழி மட்டுமே அல்ல. அனைத்து மொழி வளர்ச்சிக்கும் இலக்கண – இலக்கியங்கள் பங்களிப்பு மிக அவசியத்தை உணர்த்துகின்றன.இலக்கண – இலக்கியங்கள் அனைத்து சமயத்திலும் சார்ந்து காணப்படுகின்றன.அனைத்து சமய வளர்ச்சிக்கும் பங்கு அளிக்கின்றன என்பது உண்மையாகும்.அதே போன்று சமணத்தின் வளர்ச்சிக்கு இலக்கண – இலக்கியங்கள் பங்கு அளிப்பு மிக அதிக அளவில் உள்ளன.ஆகவே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு சமணத்தின் பங்கு மற்றும் ஒரு மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் மிக உறுதுணையாக இருக்கின்றன.சமண சமயத்தவர் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும் – மக்களுக்கு ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியவையாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு சமண இலக்கண – இலக்கியத்தின் பங்கு, நால்வகைப் பகுப்புகள் – எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு.

முன்னுரை

சமண சமயத்தவர் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியனவாகும். சங்ககாலம் தொட்டே இச்சமய அறவோர்கள் ஏராளமான இலக்கண, இலக்கியங்களைத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். என்றுமுள தென்தமிழ் மொழியில் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், இலக்கண-நூல்கள், நீதி நூல்கள், நிகண்டுகள், பக்தி நூல்கள் எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் இவர்களது தொண்டு தொடர்ந்து வந்திருப்பதைக் காணலாம்.சமண சமயச் சான்றோரால் ஏராளமான இலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் படைத்துத் தமிழ்மொழியின் பெருமையினைப் பார் அறிய பறைசாற்ற முடிந்திருக்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

இலக்கண நூல்கள்

சமண சமய ஆன்றோர் யாத்த இலக்கண நூல்களுள் அவிநயம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, அமுத சாகரம், இந்திரகாளியம், நேமிநாதம், வச்சணந்திமாலை, நன்னூல் என்பவை குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். இவற்றுள் சில நூல்கள் காலச்சூழலில் மறைந்துவிட்டன.இவற்றின் மேற்கோள்கள் வேறு நூல்களில் இடம் பெற்றிருப்பதன் வாயிலாக இந்த இலக்கணங்களைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.இன்னும் சில நூல்கள் முழுமையாக இன்றி, அவற்றின் சில பகுதிகள் மட்டிலும் எஞ்சியிருக்கும் நிலையில் கிடைத்திருக்கின்றன.

மலர் - 1, சிறப்பிதழ் 1, தை2053

இ - ஐஎஸ்எஸ்என்:2583-0481

அவிநயம்

கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டில் அபிநயனார் என்னும் அறிவுடைச் சான்றோரால் இயற்றப்பட்ட இலக்கண நூல் அவிநயமாகும். இதன் ஆசிரியர் அவிநயனார். இந்த நூல் தொல்காப்பிய மரபுகளுக்கு மாறான கோட்பாடுகளை உடையதெனக் கருதப்படுகிறது. மேலும் இது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு என்னும் நால்வகைப் பகுப்புக்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்ததெனவும் அறிய வருகிறோம். இந்த இலக்கண நூலை இயற்றிய அவிநயனாரால் அவிநயப்புற நடை, கலாவியல், பன்னிரு படலத்துள் ஒரு படலம் ஆகியவையும் இயற்றப்-பெற்றனவாகக் கூறப்படுகிறது. கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அமுதசாகரரால் யாப்பிலக்-கணத்திற்கு அணி சேர்க்கும் வகையில் இயற்றப் பட்டவை இந்நூல்களாகும். யாப்பருங்கலம் உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என்னும் மூன்று பிரிவுகளைத் தொண்ணூற்றாறு பாக்களாகக் கொண்டுள்ளது. அமுதசாகரரால் இயற்றப்பெற்ற பிறிதொரு இலக்கண நூல் அமுதசாகரம் என்பதாகும். வெண்பாவினால் அமைந்த இந்த நூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை-யாயினும், இதன் பகுதிகள் யாப்பருங்கல விருத்தியில் மேற்கோள்களாக இடம் பெற்றிருத்தலைக் காணலாம். கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திரகாளியர் என்னும் அருந்தகையோரால் இயற்றப்பட்ட பாட்டியல் இலக்கண நூல் இந்திரகாளியமாகும். ஆசிரியரின் பெயரடிப்படையில் இதற்கு இப்பெயர் வழங்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகும். இவ்விலக்கண நூல் யாமளேந்திரர் யாத்த இசைத்தமிழ் நூலாகிய இந்திர-காளியத்தினின்றும் வேறானதாகும்.

நேமிநாதர்

இருபத்திரண்டாவது தீர்த்தங்கரராகிய நேமிநாதரது திருப்பெயரை மையமாக வைத்துப் படைக்கப்பட்ட இலக்கண நூல் நேமிநாதமாகும். இதனை யாத்த அருந்தவ முனிவர் குணவீர பண்டிதராவார். இந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளைத் தொண்ணூற்றேழு வெண்பாக்களாகக் கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. வெண்பாக்களை மகடுஉ முன்னிலையில் வைத்துப் பாடப்பெற்ற இவ்விலக்கண நூல் தொல்காப்பியத்தைப் போன்று விரிவுபடக் கூறாமல், கற்றறிந்தோர் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் சுருக்கமாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நேமிநாதத்தினை இயற்றிய குணவீரபண்டிதரே வச்சணந்திமாலை என்னும் நூலையும் யாத்தவராவார். இப்பண்டிதர் வஜ்ரநந்தி என்னும் பேரறிவாளரிடம் மாணாக்கராக இருந்து கல்வி பயின்றிருக்கிறார். எனவே தமது ஆசிரியப் பெருந்தகையின் மீதிருந்த அளவற்ற பற்றுதலின் காரணமாகத் தாம் இயற்றிய நூலுக்கு வச்சணந்திமாலை (வஜ்ரநந்திமாலை) எனப் பெயரிட்டதாக அறியக் கிடக்கிறோம். அந்தாதி யாப்பில் அமைந்த இவ்விலக்கண நூல் மொழியியல், செய்யுளில், பொதுவியல் என்னும் மூன்று பிரிவுகளை உடையதாகும். இதன் தொடக்கத்தில் பாயிரமும், இறுதியில் அவையடக்கப் பாடலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. குணவீரபண்டிதர் திருமலையில் உறைந்து சமயநெறி போற்றி வந்த காலை இந்த நூல் இயற்றப்பெற்று, அத்தலத்திலேயே அரங்கேற்றம் செய்யப் பெற்றதாகவும் கூறப்படுகிறது.

பவணந்தி முனிவர்

கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பவணந்தி முனிவரால் இயற்றப்பட்ட அரிய இலக்கண நூல் நன்னூலாகும், மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆணைக்குட்பட்ட கங்கநாட்டுச் சிற்றரசனான சீயகங்கனது வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்நன்னூல் இயற்றப் பெற்றதென இதன் பாயிரத்தினால் அறிய வருகிறோம். சன்மதிமுனிவரின் மைந்தராகிய பவணந்தி முனிவர் சனகாபுரம் எனும் தலத்தில்

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் - 1, சிறப்பிதழ் 1, தை2053

இ - ஐஎஸ்என்எண்:2583-0481

உதித்தவராவார்.இவ்வூர் எங்குள்ளது என்பது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், கொங்கு நாட்டிலுள்ள சனகாபுரமே இவ்வறவோரது பிறப்பிடமாக இருக்கவேண்டுமெனக் கூறப்படுகிறது. பாயிரம் உட்பட நானூற்று அறுபத்திரண்டு பாக்களை உடைய நன்னூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டதாகும்.

காவியதாசர்

வடமொழியில் தண்டி எனும் பெரும்புலவரால் எழுதப்பெற்ற 'காவியதாசம்' என்னும் நூலை அடியொற்றி தமிழ்மொழியில் இயற்றப்பெற்றது தண்டியலங்காரமாகும்.இதன் ஆசிரியர் பெயரை அறிவதற்கில்லை.வடமொழி நூலாசிரியராகிய தண்டியின் பெயரடிப்படையில் இதற்கு இப்பெயர் வழங்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. அணியிலக்கணத்தைப் பற்றித் திறம்பட இயம்பும் இந்நூல் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும்.பிற்காலத்தில் இவ்விலக்கண நூலுக்குப் பதினமூன்றிற்கும் மேற்பட்ட உரைகள் எழுதப் பெற்றிருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

இலக்கியங்கள்

சமண சமய அறவோர் யாத்த இலக்கியங்களுள் நீலகேசி, சூளாமணி, யசோதரகாவியம், வளையாபதி, சீவக சிந்தாமணி, பெருங்கதை முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவற்றுள் ஓரிரு நூல்களைத் தவிர எஞ்சியவை அனைத்தும் முழுமையாக இன்றளவும் நிலைத்திருக்கின்றன.

நீலகேசி

குண்டலகேசி என்னும் புத்தசமய நூலின் கருத்துக்களுக்கு மாறாகச் சமண சமய உட்பொருட்களின் மேன்மையை வலியுறுத்தும் வகையில் தோற்று-விக்கப்பட்டது நீலகேசியாகும்.ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்றான இந்நூலின் ஆசிரியரைப் பற்றி அறிவதற்கில்லை.பிற்காலத்தில் இதற்குச் சமயதிவாகர முனிவர் உரையொன்று எழுதியதாக அறிய வருகிறோம். இக்காப்பியத்தின் நாயகியாகிய நீலகேசி தனது வாதத்திறமையினால் புத்த சமயத்துறவியையும், அவரது மாணாக்கியாகிய குண்டலகேசியையும் வெற்றி வாகைசூடி, சமணத்தின் கீர்த்தியை நிலைநாட்டுவதே இதன் மையக்கருத்தாகும்.

சூளாமணி

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் மற்றொன்றான சூளாமணியை இயற்றியவர் தோலாமொழித்தேவராவார். இப்புலவர் பெருமானின் இயற்பெயர் இன்னதென அறிவதற்கில்லை. இந்நூலின் பாயிரத்தில் இது சேத்தனது அவையில் அரங்கேற்றப் பெற்றதெனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை அடுத்து இச்சேந்தன் பாண்டிய மன்னாவான் எனவும், இக்காப்பியம் கி.பி.7-9ஆம் நூற்றாண்டுக்குட்பட்ட தெனவும் கூறப்படுகிறது. ஆனால் இதன் உட்பொருள் குணபதிராச்சாரியார் யாத்த ஸ்ரீபுராணத்தின் உத்தரபாகத்தில் வரும் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதாலும், சீவகசிந்தாமணியின் நடையைக் கொண்டிருப்பதாலும், சீவகசிந்தாமணியின் நடையைக் காட்டிலும் சிறந்த நடையைப் பெற்றிருப்பதாலும் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டிற்குச் சிறிது பிந்தியதாக இருக்க வேண்டுமென மற்றொரு கருத்தும் கூறப்படுகிறது.

யசோதர காவியம்

கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் வெண்ணாவலுடையார் என்னும் புலவர் பெருமானால் இயற்றப்பட்ட சிறுகாப்பியம் இதுவாகும்.முன்னூற்று இருபது செய்யுட்களை ஐந்து சருக்கங்களாகக் கொண்டிருக்கும் இந்நூல் வினைப்பயனை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது.வடமொழியில்

மலர் - 1, சிறப்பிதழ் 1, தை2053

இ - ஐஎஸ்எஸ்என்:2583-0481

சோமதேவசூரி, வாதிராஜர், புஷ்பதந்தர் ஆகிய துறவியர் யசோதரனின் கதையை யாத்திருக்கின்றனர்.இவர்களுள் புஷ்பதந்தர் எழுதிய நூல் வெண்ணாவலூருடையாரது தமிழ்க் காப்பியத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.இந்த யசோதர காவியத்தைப் போன்று சமண சமயத்தவரால் நாககுமார காவியம், உதயணகுமார காவியம் என்னும் சிறுகாப்பியங்களும் இயற்றப்-பட்டிருக்கின்றன.

சீவகசிந்தாமணி

பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணி சமண இலக்கியங்-களுள் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாகும். வாதிசிம்மர் என்னும் அறவோர் யாத்த சத்ரகுடாமணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இச்சிந்தாமணி கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் திருத்தக்கதேவரால் புனையப் பெற்றதாகும். சீரிய தமிழ் நடையில் 3145 பாடல்களைக் கொண்ட இப்பனுவல் சீவகனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இயம்புவதாகும்.காப்பிய நலன்கள் ஒருபுறமும், சமயக் கருத்துக்கள் மறுபுறமும் பின்னிப் பிணைந்தவாறு செல்வதை இந்நூலின் அனைத்துச் சருக்கங்களும் அறிவுறுத்து-கின்றன.

வளையாபதி

ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களுள் இறுதியாக வைத்துக் கூறப்படுவது வளையா-பதியாகும்.இக்காப்பியத்தை இயற்றிய புலவர் யார் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கில்லை.காலச் சுழலினால் இந்த நூலின் பெரும் பகுதியும் அழிந்து-விட்டமையால், இது நமக்கு முழுமையாக கிடைக்கப்பெறவில்லை.இந்த நூலின் சில பாடல்கள் பரிமேலழகர், இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்களது விளக்க உரைகளில் மேற்கோள்களாகக் காணப்படு-கின்றன.மேலும் சில பாக்கள் புறத்திரட்டிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.இவை நான்கு அடிகளை உடையனவாகவும், சில பாடல்கள் இரண்டு அடிகளைக் கொண்டவையாகவும் இருக்கின்றன.இளம் பூரணர் போன்ற உரையாசிரியர்-களால் இந்நூலின் பாடல்கள் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதால், வளையாபதி கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியது என்பது தெளிவாகும்.

பெருங்கதை

கங்கநாட்டுச் சிற்றரசனாகிய துர்வினீதன் வடமொழியில் யாத்த 'பிருகத்தகதா' என்னும் நூலைக் கொங்கு வேளிர் என்பார் தமிழ் மொழியில் பெருங்கதையாக வடித்திருக்கிறார். இப்புலவரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை.கொங்குவேளிர் என இவர் குறிப்பிடப் பெறுவதால் வேளிர் குலத்தைச் சார்ந்த தலைவன் எனக் கருதப்பெறுவதுண்டு.ஈரோடு மாவட்டத்திலுள்ள விஜய மங்களத்துச் சந்திரநாதர் கோயில் மண்டபத்தில் வைத்து இந்நூல் அரங்-கேற்றப்பட்டதாக இங்குள்ள பிற்காலக் கல்வெட்டொன்று அறிவுறுத்துகிறது. அரசாட்சி, போர்முறைகள், இல்லறநெறி முதலிய பல செய்திகளைக் கொண்டிலங்கும் இந்நூலில் உலக நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை முதலிய சமண கருத்துக்கள் மட்டுமின்றி, துறவறத்தின் மேன்மையையும் பெரிது பட உரைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சமண சமய நூல்கள்; மிகுதியான-வற்றிலும் இந்தப் பொதுத் தன்மையினைக் காணமுடிகிறது.இன்னல் நிறைந்த உலக வாழ்வினின்று விடுபடத் துறவு நெறியே சாலச் சிறந்தது என்பதை இந்த நூல்கள் பெரிதும் வலியுறுத்துபவையாக இருக்கின்றன.

பிறநூல்கள்

சமண சமயச் சான்றோர்கள் அந்தக் காலக் கட்டத்தில் இலக்கிய, இலக்கணங்கள் மட்டுமின்றி நிகண்டுகளையும் படைத்தருளியிருக்கின்றனர்.இவர்கள் இயற்றிய திவாகரம், பிங்கலத்தை, சூடாமணி

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் - 1, சிறப்பிதழ் 1, தை2053

இ - ஐஎஸ்எஸ்என்:2583-0481

என்னும் நிகண்டுகளுள் பிங்கலத்தை மட்டிலும் சோழர்காலத்தைச் சார்ந்ததெனக் கூறப்படுகிறது. கணிதம், மருத்துவம், சோதிடம், வானசாத்திரம் போன்ற துறைகளில் இச்சமயத்தவர் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்து, நூல்கள் பலவற்றைத் தோற்று-வித்திருக்கின்றனர்.

இளம்பூரணர்

தொல்காப்பியத்திற்கு கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் உரை எழுதிப் பெருமை சேர்த்த இளம்பூரணர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவராவார். இந்தப் பேரிலக்கண நூலுக்கு அந்தக் காலக் கட்டத்தில் முழுமையான உரையை எழுதிய பேரறிவாளர் இவர் ஒருவரேயாவார். இவருக்குப் பின்னர் தான் நச்சினார்க்கினியர் முதலிய பலர் தொல்காப்பியத்திற்கு விளக்கஉரை கண்டிருக்கின்றனர்.

ஜெயங்கொண்டர்

கலிங்க நாட்டு வெற்றியை மையமாக வைத்துப் பாடப் பெற்ற கலிங்கத்துப் பரணியை இயற்றியவருமாகிய ஜெயங்கொண்டர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவராவார். இக்கலிங்கத்துப்பரணி சமண சமய நூலாக இல்லாவிடினும், சமணப் புலவருக்கிருந்த மறத்துறைப் புலமையை அறிவுறுத்தும் போர்ப்பரணியாக விளங்குகிறது.

முடிவுரை

சமண சமயத்தைச் சார்ந்த கோயில்களும் அக்காலத்தில் பல்கிப் பெருகியிருப்பதைக் காணலாம். குறுநில மண்ணர்களும் சமண சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாகத் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். சோழரது ஆட்சியின் திடத்தன்மை, அரசு புரிந்தவர்களது ஆதரவு, சமய-சமுதாய நல்லுறவுகள் போன்ற அனைத்தும் அந்த காலக்கட்டத்தில் ஒவ்வொரு துறைகளிலும் தமிழகம் மேம்பட்ட நிலையை எய்துவதற்கு வழிவகுத்திருக்கின்றன. இத்தகைய சிறந்த சூழ்நிலையில் இலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் படைத்துத் தமிழ்மொழியின் பெருமையினைப் பார் அறிய பறைசாற்ற முடிந்திருக்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

நூற்பட்டியல்

- [1] ஏ.ஏகாம்பரநாதன், சோழர் ஆட்சியில் சமண சமய வளர்ச்சி, ஜைன ஆய்வியல் கழகம், சென்னை, 1998.
- [2] கொடுமுடி சண்முகம், விஜயமங்கலம் முக்கடை, 1975.
- [3] நடன.காசிநாதன், மா.சந்திரமூர்த்தி, சமணத் தடயம், மாணிக்கவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
- [4] மயிலை சீனி.வெங்கடசாமி, சமணமும் தமிழும், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1970.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை.

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை.

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின்

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.